

FÉNIX

ŠKOLNÍ ČASOPIS



HLAVNÍ TÉMA + TICHÁ POŠTA

1-4

"HLAVNĚ SE Z TOHO NEZBLÁZNIT!" RADÍ MATURANTKA



KUKÁTKO

5

STUDOVNY MZK



NAŠI PŘEDKOVÉ

6-7

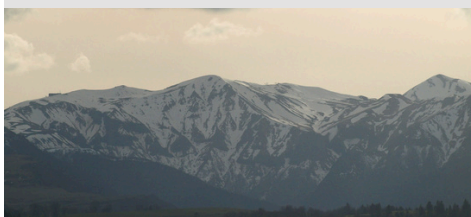
RODNOVĚŘÍ ANEB DNEŠNÍ SLOVANSKÉ „POHANSTVÍ“



MYSLÍM, TEDY JSEM

8-9

TEĎ A TADY



NETFLIXOVÝ SOBOJ

10-15

POSLEDNÍ ZÁCHRANA PŘED ZKOUŠKOU



KNIŽNÍ RECENZE

16

JSOU DĚSIVÉ SNY JEN OBYČEJNÉ NOČNÍ MŮRY, NEBO MAJÍ KE SKUTEČNOSTI BLÍŽ, NEŽ BYSTE SI POMYSLELI?



RECENZE

17-19

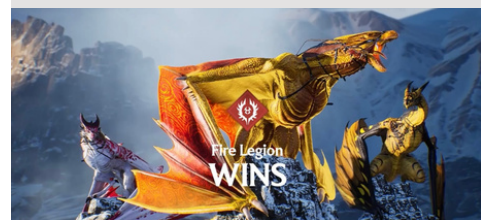
YOU'RE BREAKING UP WITH ME BECAUSE I'M TOO BLONDE?



POJĎME SI ZAHRÁT!

20

DRAČÍ JEZDCI DO SEDEL!



CO JSOU ZAČ

21-22

NA VLNÁCH ROZHLASU



CO SE STALO

23-26

VZPOMÍNKY NÁM ZŮSTÁVAJÍ + KE HVĚZDÁM



CO SE ZA LAVICÍ NENAUČÍ

27-29

MADRID? PAŘÍŽ?...PROČ NE PRAHA!



HOBBY NAŠEHO GYBY

30

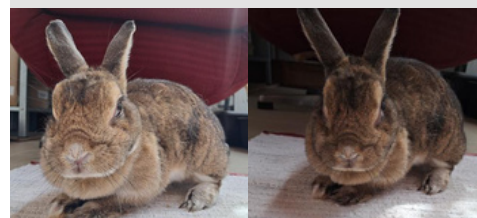
BASKETBAL NA GYBY



ZVÍŘECÍ KALEIDOSKOP

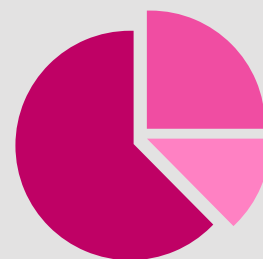
31-32

KRÁLÍCI I ZAJÍCI : MALÍ SPOLEČNÍCI S VELKÝM SRDCEM



FÉNIXOVA HÁDANKA

33



GYBY PÁRTY

8. 6. 2024
start 19:00

Učitel roku | DJ Jayce | PubQuiz
profesoři vstup zdarma + welcome drink

vstup v předprodeji
200,-

A R T
B A R

“HLAVNĚ SE Z TOHO NEZBLÁZNIT!” RADÍ MATURANTKA

Milý čtenáři a čtenářky, také se vám stalo to, co nám? Potkali jste Shreka, jak si to cupitá školou ve své kadibudce? Byli jste polapeni do lasa bandou kovbojů? Stihla vás neočekávaná letecká kontrola? Anebo jste snad potkali na chodbě bláznivého Gargamela se šlehačkou v ruce? Jestli ano, tak to znamená, že jsme se všichni ještě úplně nezbláznili a že se na naší škole odehrála akce maturantů – poslední zvonění. No a naším úkolem je vám už jen předat jejich dojmy, vzpomínky a cenné rady, které si z GYBY odnáší. Vyzpovídali jsme celkem čtyři z nich – Jana Šimáčka z 8A8, Richarda Camrdu z 6A6, Markétu Klímovou z 6Š6 a Markétu Nečasovou z 4A4.

Proč jste si zvolili toto téma na poslední zvonění? (8A8 - letiště; 6A6 - Shrek; 6Š6 - Šmoulové; 4A4 - Kovbojové)

Markéta Klímová, 6Š6

Jan: Přišlo nám, že to je téma docela snadné na zpracování, že nám to nezabere tolik času. Myslím si, že kolem toho vzniklo hodně nápadů, takže se na tom všichni více méně shodli.

Richard: Chtěli jsme téma, které všichni pochopí a bude snadno realizovatelné.

Markéta K.: Nám se strašně moc témat zdálo trapných a nemohli jsme přijít na žádný dobrý. Potom jsme si vybrali "Šmoulové". Samozřejmě, že se to takové někomu může zdát, ale nám to bylo blízký, protože jsme se v době, kdy jsme si to vybírali, ve volných hodinách a suplech vždycky dívali na šmoulí filmy nebo jsme hráli šmoulí hru. Když jsme tady tenhle návrh řekli celé třídě, tak všichni byli pro, a tak jsme se na tom nějak shodli. Ještě uvidíme, jak se nám to povede, protože je to docela výzva, aby to vypadalo dobře a nevypadalo to divně. Doufám, že to bude sranda.

Markéta N.: My ještě vybíráme. Jedno téma je fakt dobrý, to by byla úplná bomba, a pak jsou další dvě a ty jsou asi v pohodě. Jen jsou takový... Mám pocit, že je má každá druhá maturitní třída, takže doufám, že to vyhraje to jedno... Každopádně teďka ještě máme anketu, uvidíme.



Jakou vzpomínku z GyBy si budeš navždy pamatovat?

Jan: Těch je teda hodně. Myslím, že si budu pamatovat hromadnou nehodu při běhu na autobus někdy před asi třemi lety. Můj kamarád si při ní roztrhl kalhoty, to bylo docela vtipný.

“HLAVNĚ SE Z TOHO NEZBLÁZNIT!” RADÍ MATURANTKA

Richard: Tak nejvíc si asi budu pamatovat vodu, ta byla fakt super. Zdálo se mi tam, že jsme byli jako třídní kolektiv fakt jednotní a že tam byla sranda. Zároveň jsme tam toho hodně zajímavého viděli.

Markéta K.: Tak těch vzpomínek se za šest let samozřejmě nasbírá hodně, a kdybych měla vypíchnout jednu, tak bych řekla asi Festival španělského divadla, když jsme jeli do Ostravy v 5Š6. Jelo nás tam teda jenom devět ze třídy, takže to nebyla nějaká velká akce, ale poznala jsem tam spoustu lidí z ostatních gymnázií v Česku. Jsem s nimi stále v kontaktu, takže to mi přijde jako skvělá příležitost a všem ze španělské větve bych to doporučila. Samozřejmě je to hodně práce a občas mě to štvalo, ale zpětně bych to zhodnotila jako cennou zkušenost a hodně mi to přineslo.

Markéta N.: Je toho hrozně moc... Prvák byl Covid, takže nic, druhák byly taneční, to byl docela intenzivní zážitek... Možná jak jsme si na vodě sami vařili jídlo a neměli jsme dost času, takže jsme pak jedli tvrdý špagety, nebo vodní bitka na raftech, kterou rozpoutali tělocvikáři. Ta byla skvělá. Hlavně se nám tím zamokřilo poslední suchý oblečení, protože celou dobu pršelo. Nám promokly i stany a pak jsme si kvůli zimě vzali to poslední schraňovaný suchý oblečení a takhle to dopadlo... Pak nás mokrý musel nabírat pan řidič Karel. Ale stálo to za to.



Co ti bude nejvíce chybět?

Jan: Nejvíce mi bude chybět menší množství práce, protože na vysoké jí bude asi více. Zatím si neuvědomuji to, co mi bude chybět, ale to se samozřejmě ukáže až zpětně.

Richard: Asi nejspíš spolužáci. Myslím si, že jak jsme tady spolu už šest let, tak že každý už vychází s každým. Bude to škoda, že asi některý z nich už moc neuvídím.

Markéta N.: Asi naše třída a taková ta ‚rodinnost‘, přeci jenom na výšce už třídu v podstatě nemáte. S tím i naše třídní, která se o nás někdy stará jako o vlastní.

Markéta K.: Teď, když se učím na maturitu, tak mám pocit, že mi nebude chybět vůbec nic, že už chci odmaturovat a uzavřít tuhle kapitolu a nikdy se nevrátit. Ale samozřejmě jsem si vědoma, že mi to bude chybět. Poznala jsem na gymplu fajn lidi a doufám, že se s nimi budu stále vídat. A myslím si, že mi budou chybět i učitelé, protože zvláště v předmaturitním a maturitním ročníku ty vztahy mezi učiteli a studenty začnou být více osobní. A vím, že na vysoké škole to bude zase jinak, a nejsem si jistá, jestli ty vztahy budou tak blízké. Je fakt fajn, že ti učitelé už nás znají šest let, takže ví, co potřebujeme, jak se chováme, snaží se a mají o nás starost a zájem. A i když se mnou nemusí všichni souhlasit, myslím si, že každému z nás ti kantoři něco dali, něco nás naučili, ať už ty znalosti, nebo na rovině společenské.



Máš nějaké tipy pro budoucí maturanty?

Jan: Soustředte se méně na průběžné známkování v předmětech a více na tu samotnou maturitu. Taky si před tím, než začnete studovat, vybudujte nějakou disciplínu, protože já žádnou nemám a má to na mě neblahý účinek.

Richard: Vezměte si seminář IČJ, a to oba dva roky. Já jsem udělal tu hroznou chybu, že jsem si ho nevzal. Fakt si ho vyberte, protože ta čeština je fakt těžká.

“HLAVNĚ SE Z TOHO NEZBLÁZNIT!” RADÍ MATURANTKA

Richard Camrda, 6A6



Markéta K.: Můj tip je: začněte co nejdřív. Je to rada, kterou moc lidí úplně nechce slyšet a přijde mi, že se teď traduje, že to není potřeba, že taková zkouška nevyžaduje až takovou přípravu, což je možná pravda. Ale začít brzo je mnohem příjemnější a jednodušší, protože tam není takovej stres. Co se týče češtiny, tak si ty knížky přečíst nebo poslechnout s předstihem. Když začnete dřív, tak vás to nebude tolik otravovat, než jako když začnete měsíc před a budete muset každý den poslouchat nějakou knížku a bude vám to lézt krkem. Ale pokud začnete v září, tak máte vlastně zhruba dvě knížky na měsíc a to se dá zvládnout. Já jsem třeba člověk, co se na testy učí den předem a někdy i v den písemky, protože nejsem schopná se k tomu dokopat dřív, ale s tou maturitou mi to vyšlo, že jsem začala už v září a je to učení příjemné, není to pro mě stres.

Markéta N.: Hlavně se z toho nezbláznit. Řekla bych, že maturita je víc zkouškou tvojí psychiky než o vědomostech, takže si to v klidu časově rozplánovat. Taky nezahazovat úplně svoje koníčky, pořád si myslím, že bys měl mít i něco mimo školu, protože to tě alespoň trochu drží od věčného ležení v knížkách.

Jaké knížky se u maturity bojíš nejvíce?

Jan: Tak co se týče knížek, tak bych řekl, že jsem prioritizoval ty knihy z maturitního seznamu četby, které máme doma a musím říct, že to byla chyba. Proto musím doporučit školní knihovnu. Četl jsem Svět podle Garpa a taky Červený a černý a asi bych to nedoporučil těm, kteří nejsou zapálení čtenáři. Myslím, že to tematicky nebylo pro mě. A taky moc doporučuju audioknihy.

Richard: Když nad tím takhle přemýšlím, tak asi Zahradní slavnost, protože je to takové dost chaotické. A pak asi knížek třeba z dob renesance, protože úplně neumím ten jejich historický kontext jako třeba u ztracené generace.

Markéta K.: Asi nemám žádnou knížku, které bych se bála, protože jsem si vybrala knížky, ke kterým mám nějaký vztah a které mě nenudí. Jediné, co bych možná ke strachu přiblížila, je knížka "Maus", protože je to komiks a nevím, jak se to bude rozebírat. Rozebírat úryvky se učíme v semináři, ale komiksy jsme tam nikdy nerozebírali. Takže uvidíme.

“HLAVNĚ SE Z TOHO NEZBLÁZNIT!” RADÍ MATURANTKA

Markéta N.: To bych raději neříkala, abych si ji nevytáhla :) Ale byla bych moc ráda, kdybych mohla mluvit o knížce O myších a lidech. Ten příběh se mi velmi líbil a hezky se mi to četlo.

Milí maturanti, přejeme vám do budoucna hodně štěstí, mnoho úspěchů a pevnou ruku u maturity. Byla to tu s vámi teda jízda a budete nám chybět! Děkujeme!

Eliška Pokojová, Daniela Hoření, Tereza Tvarůžková

TICHÁ POŠTA

Maturity se spousta lidí obává, a to celkem pochopitelně. Avšak nejsou jediní, kdo takové pocity má. Zde si můžete přečíst některé pohledy dalších studentů GYBY k zamyšlení.

„Momentálně mě nejvíc děsí, že si špatně vyberu maturitní předměty, takže mě učivo nebude bavit a o to hůř se bude učit. Taky mě děsí jeho množství a to, že se budu připravovat ještě na přijímačky a řešit k tomu plesy a poslední zvonění. Bude to strašně moc stresu a práce. Plus jakožto pomalejší student vím, že budu potřebovat hodně času k učení a už teď vím, že mentální zdraví klesne hodně nízko. Samozřejmě vím, že to bude hlavně o mé práci a úsilí, tak uvidíme.“

„Nejvíce se asi bojím toho, že to celé nezvládnou a zklamou nejen sebe, ale i ostatní. Jelikož jsem nasadila laťku hrozně vysoko sama pro sebe, tak ode mě snad všichni očekávají, že to zvládnou levou zadní. Jenže já pořádně nevím, co bych vůbec chtěla dělat a ani co si vybrat za maturitní předměty. O to horší to je, protože přichází i strach z toho, že si je vyberu špatně. Navíc se bojím, že u zkoušek nebudu mít ty učitele, které znám celé čtyři roky a kteří už mě znají, takže by věděli, na co zeptat, kdybych se totálně zasekla (což se týká nejvíc češtiny).“

„Obavy z maturitní zkoušky mám zejména z toho, jak se mi podaří si zopakovat to obrovské množství látky za celé 4 roky studia na Gyby. Vzhledem k tomu, že se vždy učím den před testem a po něm vše vesele zapomenu, mohl by to být trochu problém. Nezbyvá než věřit, že mi v hlavě přece jen něco zůstalo a zbytek se určitě doučím.“



MÍSTO IDEÁLNÍ PRO ZÁCHRANU ZNÁMEK; STUDOVNY MZK

Květen, studentův nejhektičtější měsíc a maturantův zvonící umíráček. Písemka za písemkou a blížící se maturita každý rok podtrhávají květnový chaos. Pro všechny zoufalé studenty, kteří nestíhají zběsilý tok času, je Moravská zemská knihovna oáza klidu.

Po vstupu do jedné z mnoha studoven se člověk ocitá v prostoru tak klidném, až to vypadá, jakoby se čas zastavil. Prostorné místnosti prosvětlené velkými okny, vonící po svazcích starých knih vás ohromí mimo jiné i naprostým tichem. Pro práci je to prostor zcela ideální – dostatečně na očích, aby to člověka nutilo k produktivitě, ale i v dostatečném soukromí, aby bylo možné se na svou práci soustředit. Dále pro někoho může být uklidňující přítomnost stejně trpících vrstevníků, jinými slovy se setkáte s vysoce ambiciózní atmosférou plnou motivace.

V prvním patře MZK se nachází Tichá studovna. Dále se studovny dělí dle jednotlivých oborů, neboť jsou rozmístěny v těsné blízkosti knih a materiálů z daného oboru. Mezi takové patří kupříkladu studovna humanitních věd, studovna přírodních a technických věd či studovna rukopisů a starých tisků. V prostorách MZK si tak každý najde zdroje, kterými oslní zkoušející panel profesorů.

Po založení kartičky (pro studenty do 20 let ZDARMA) budete disponovat volným vstupem nejen do všech specializovaných knihoven MZK, ale také do všech studoven. Samozřejmě si budete moci vypůjčit knihy z volné nabídky. Některé však nesmí opustit budovu knihovny (což vám ale nijak nebrání v přečtení dané knihy). Dále budete mít přístup k online katalogu, který slouží hlavně k vyhledávání. Jeho další funkce spočívá v objednání specifických knih ze skladu, dále je možné využít meziknihovní výpůjční služby (MZK komunikuje s dalšími knihovnami a je schopná obstarat knihu i z jiné knihovny). K technologickým plusům mimo wifi patří také přístup ke kopírování a k tisku. V prostorách celé knihovny se vyskytují automaty s občerstvením (a kávou) a v přízemí je možné využít služeb kavárny.

Obecně je Moravská zemská knihovna skvělý zdroj materiálů a poskytuje velmi užitečné služby v pohodlném, příjemném prostředí. Evokuje určitou studijní atmosféru, v níž se člověku nesmírně dobře soustředí. Pro časté prokrastinátory jsou studovny MZK skvělá volba, neboť společnost soustředěných, pracujících lidí vás nenechá jen tak sedět. Toto dokazují i já a samotná existence tohoto článku, jelikož je celý psán právě v jedné ze studoven MZK.



RODNOVĚŘÍ ANEB DNEŠNÍ SLOVANSKÉ „POHANSTVÍ“

Milí čtenáři, v minulých číslech jsme nakousli realie dnešních slovanských zemí, nakrátko se ovšem vrátíme do historie. Jistě jste v hodinách dějepisu slyšeli o pohanství, o předkřesťanském náboženství jednotlivých národů, která zanikla na začátku středověku. Původní náboženství byla potlačena a z velké části zmizela úplně, jelikož je převálcovalo křesťanství. Dnes existuje mnoho organizací, které tato téměř zaniklá náboženství obnovují. A výjimkou nejsou ani Slované, jejichž pohanskou kulturu, tradice a víru obnovuje hnutí jménem rodnověří. A právě to si dnes přiblížíme.

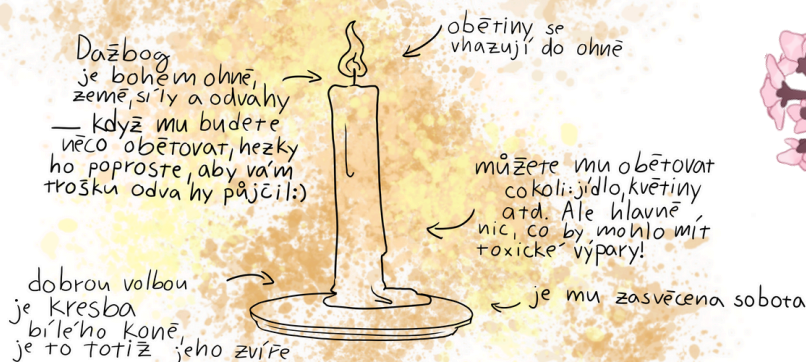
Rodnověří je novopohanské náboženství hlásící se k odkazu slovanské předkřesťanské víry. V praxi jde o občanské sdružení, kde se o slovanských svátcích obnovují starodávné tradice, provádějí se rituály a bohové se slaví jako za dávných časů. Hlavním cílem je tedy navázání na slovanskou víru a obnovení praktikování v současném světě. Ve většině slovanských zemí existuje alespoň jedna organizace, která tuto víru obnovuje a můžete se stát jejími členy.

U nás vznikla v roce 2000 organizace Rodná víra. Nejstaršími slovenskými společenství jsou Krug Peruna a Pôvodny kruh, který byl později přejmenován na Rodný kruh. Některé organizace mají ovšem zvláštnější názvy, např. Dažbogovi vnuci atd.

V Polsku existovalo na začátku 20. století umělecké hnutí Rod vznešeného srdce, ovšem dnes byste narazili na organizace Rodná církev polská.

V Rusku, v Bělorousku a na Ukrajině je komunita rodnověrců asi největší i přes to, že to dlouho bylo zakázané. V 70. letech se rodnověří dostalo ze zakázaného na neoficiální. To znamená, že za to nebyly tresty, ale nikde se nepropagovalo. V 80. letech byly publikované mnohé knihy na toto téma a v 90. letech se rodnověří dostalo na výsluní. Od té doby se rodnověřská komunita rozrostla na více než 10 000 členů, kteří spadají buď pod Unii slovanských komunit, Kruh slovanských tradic (Rusko), Rodnou ukrajinskou národní víru (Ukrajina), či Les pohanství (Bělorousko).

OBĚTINA PRO DAŽBOGA



OBĚTINA PRO VELESE



RODNOVĚŘÍ ANEB DNEŠNÍ SLOVANSKÉ „POHANSTVÍ“

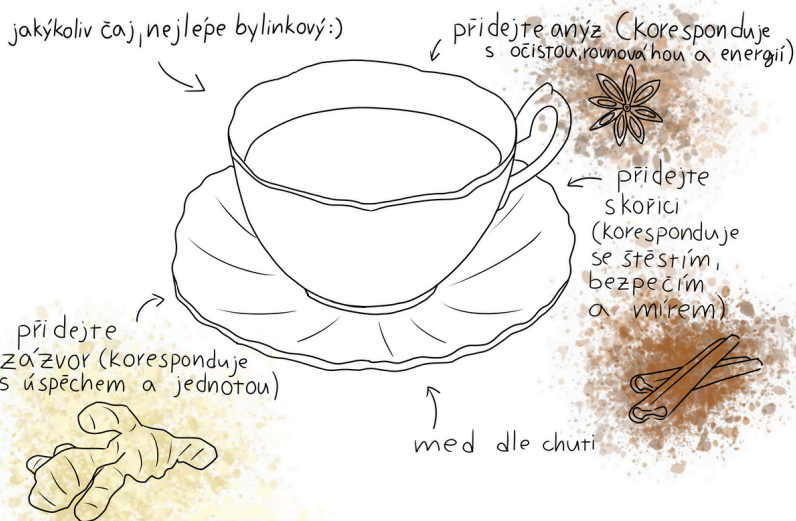
Rodnověřský spolek existuje i v Estonsku, kde je vysoký podíl slovanského (převážně ruského) obyvatelstva. Na druhou stranu v jihoslovanských zemích má rodnověří mnohem menší úspěch a nějaké větší, oficiálnější organizace neexistují.

Dnes rodnověřci vycházejí z rutin a znalostí starých Slovanů, ale to neznamená, že záležitostí, které řeší, nejsou pro nás aktuální. Zde máme pár triků, které si od nich můžete vypůjčit v tomto stresujícím období maturit!

MEDITACE



ČAJ PRO UKLIDNĚNÍ



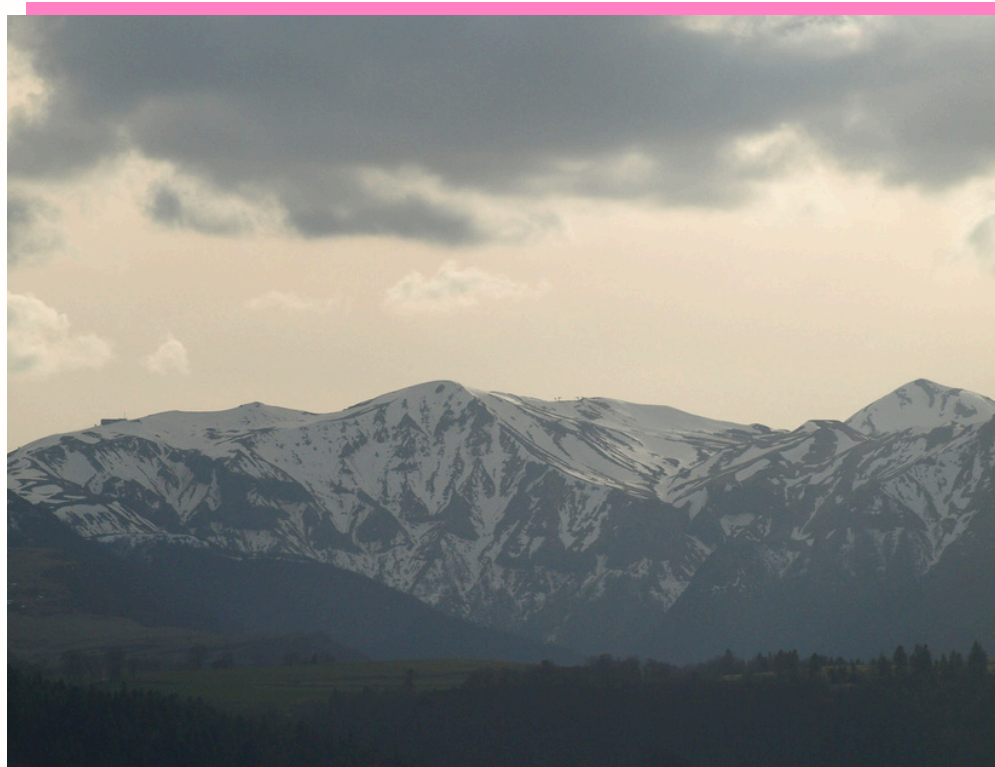
TEĎ A TADY

„Mindfulness znamená věnovat pozornost určitým způsobem: záměrně, v přítomném okamžiku a bez posuzování.“ - Jon-Kabat Zinn

Předpokládám, že většina z vás slyšela o pojmu mindfulness nebo českém překladu všímavost. Jeho definici si můžete přečíst o dva řádky výše, a to právě od zakladatele psychoterapeutického směru využívající mindfulness. Jon-Kabat Zinn na konci sedmdesátých let dvacátého století představil metodu odbourávání stresu, tzv. mindfulness-based stress reduction. Tato forma terapie není zaměřená jen na akutní stres, ale prokazatelně pomáhá i s tím dlouhodobým, který je často spouštěčem depresí, úzkostí a ostatních závažných duševních onemocnění. O benefitech mindfulness je celkem velké povědomí, ale i já jsem si dlouho myslela, že je to nějaký složitý pojem a cvičení jsou náročná. Mým cílem tedy v tomto článku bude mindfulness představit jako něco naprosto všedního a nenáročného, a možná vás tím laskavě přesvědčit k vyzkoušení této strategie.

Jak s mindfulness začít?

Schopnost všímavosti má každý člověk, akorát pravděpodobně nevyužívá její plný rozsah a ne dostatečně často. Jde totiž jen o navrácení do okamžiku teď a tady. Toto nám umožní na chvíli upozadit stresové situace v našem životě. Při vybírání cvičení mindfulness jsem upřednostňovala cvičení jednoduchá a časově nenáročná, protože věřím, že k vytvoření návyku je potřeba nepřepálit začátek.



Jedním z nejznámějších cvičení jsou zápisky vděčnosti. Toto cvičení, jak už z názvu vyplývá, spočívá v uvědomění si věcí, za které jsme vděční. Je opravdu časově nenáročná a jednoduchá, proto se mi dobře praktikuje jako první pomoc při akutním stresu a musím uznat, že i když máte den blbec, na něco pozitivního určitě přijdete.

TEĎ A TADY

Milí čtenáři, doputovali jste do poloviny mého článku a dovolím si vás zastavit s úkolem. Uvolněte ramena a čelist a pomalu se zhluboka desetkrát nadechněte.

I toto byl příklad velmi časově úsporného cvičení. Samozřejmě se nemusíte omezovat jen na deset nádechů a výdechů, pokud máte víc času, různá složitější dechová cvičení jsou vám také k dispozici.

Na další variantu také nepotřebujete žádný čas navíc, jen si při jídle nezapomeňte odložit telefon a jiné rozptýlení a soustředte se jen na svůj talíř, i když chápu, že ve školní jídelně to nemusí být zrovna jednoduché a určitě bych si občas toto cvičení dopřála i s jiným jídlem.

Jestli máte už dost cvičení, která jako cvičení ani nepůsobí, a cítíte se na další level, nebojte se ponořit do vod nejmocnějších praktik, a to meditace. Dlouho jsem si myslela, že si při meditaci nemůžu nic myslet a musím mít vypnutou hlavu, což velmi obdivuji, já toho ale schopná nejsem. Meditace je ale spíše o soustředění na svůj dech a v momentě, kdy se vaše pozornost přesune jinam, nenásilně ji obrátíte zpět k dechu. Spoustě lidem pomáhá mít meditační plán, kdy pravidelně věnují například půl hodiny denně meditaci, ale pro mě by se to stalo spíše povinností než něčím příjemným. Takže věřím, že mému typu lidí určitě bude příjemnější frekvenci a délku různých cvičení přizpůsobovat svému vypětí a možnostem. Doporučuji vyzkoušet metodu řízené meditace, kterou určitě najdete na internetu a audio vám s průběhem pomůže.

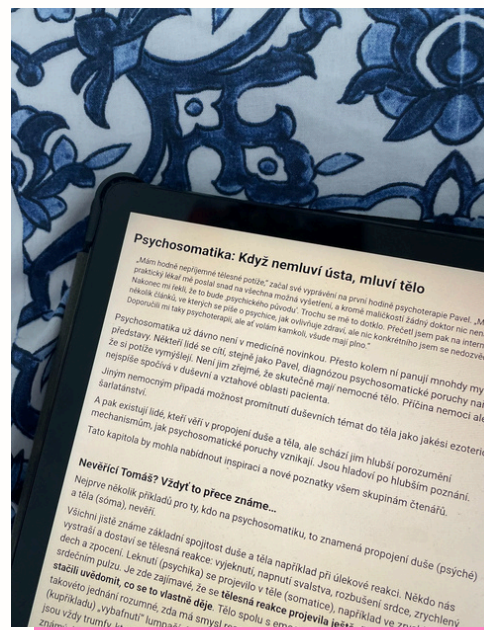
Závěrem si sami odpovězte na otázky, ať si můžete vyzkoušet cvičení na pozorovatele.

Co právě teď vidím, slyším, cítím? Vnímám nějakou chuť? Co právě teď prožívám za emoce?
Jaké to je?

Doputovali jsme na konec velmi zkráceného tématu mindfulness a pokud vás z psychologie zajímá spíše psychopatologie, naposledy si všimněte bočního panelu o knize Skryté příčiny duševních strastí, jehož četba nebude nutně příjemná, ale stoprocentně obohacující.

Skryté příčiny duševních strastí - Michael Václavík, počístek

Když jsem vybírala první knihu do nové rubriky, která by měla čtenářům přiblížit literaturu s tématem psychologie a společenských věd, chtěla jsem vybrat nějakou, která bude čtivá, zajímavá a zábavná. Nakonec jsem se rozhodla pro Skryté příčiny duševních strastí, která se zabývá, jak už jde z názvu vyčíst, psychopatií. Musím přiznat, že i když psychopatologie není většinou to, co vyhledávám, v knize byly duševní onemocnění a jejich příznaky srozumitelně popsány. Obsahuje témata, která jsou nejčastější, nejaktuálnější a kniha je obohacena o autorovy příklady z psychotherapeutické praxe. Udrží vaši pozornost tučným důležitým textem, krátkými kapitolami a otázkami na konci, které vyzkouší vaši pozornost při čtení a zároveň vás donutí přemýšlet o sobě a svém prožívání, i když toto zamyšlení nemusí být vždy příjemné.



I tyto otázky mi pomohly pochopit princip současné psychoanalýzy a blíže si představit její cíle a průběh léčby. Kniha se mi četla velmi dobře a ohodnotila bych ji devíti body z deseti.

POSLEDNÍ ZÁCHRANA PŘED ZKOUŠKOU

Všichni to známe – je květen, sluníčko nás zahřívá svými paprsky a většina z nás si užívá několik dní volna navíc. Ne všichni však mají takový klid, na některé totiž čeká velká zkouška v podobě maturity. A ač na povinnou četbu máme celé naše studium, může se stát, že všech 20 knížek nestihneme přečíst. Co ale v takové chvíli dělat?

Sice se říká „maturita formalita“, ale i tak to je rozhodně stresující a důležitá zkouška pro všechny, kdo si jí musí projít. Počet otázek je obrovský, témata v lepším případě splývají, v tom horším jsou naprosto odlišná. A k tomu všemu na všechny čeká nástraha v podobě 20 přečtených knih. To pro některé může být naprostá pohoda, ale pro druhé úplné utrpení. A může se samozřejmě stát, že ne všechny se stihnou přečíst. V tomto případě přichází na záchranu filmová zpracování! Je ale důležité mít na paměti, že filmy nenahradí celou knížku a rozhodně je nemůžete brát jako ekvivalent celého seznamu. Pár z nich jsme pro vás vybrali a srovnali s adaptacemi, abyste mohli doplnit poslední knížku z vašeho seznamu.

Tragédie a komedie se stejným autorem alias Hamlet a Zkrocení zlé ženy

Možná někteří z vás viděli filmové zpracování Romea a Julie z roku 1968, víte ale, že jeho režisér – Franco Zeffirelli, režíroval i (nejen) další 2 Shakespearovy hry z kánonu?

Hamlet (1990)

Jako první informaci o filmu vám prozradím, že postavu Ofélie ztvárnila herečka Helena Bonham Carter, kterou můžete znát z filmů jako například Klub rváčů (Marla Singer), Alenka v říši divů (Srdcová královna) nebo filmové série Harry Potter (Bellatrix Lestrange). V hlavní roli Hamleta se objevil Mel Gibson, kterého možná znáte z filmu Smrtonosná zbraň (1987).



Už volba první scény filmu se liší od originálu. Snímek začíná záběrem na hrad s nápisem, kde se děj odehrává, a poté vidíme pohřeb krále Hamleta (Hamletova otce), nad jehož smrtí všichni truchlí. Poté se děj přesouvá za novým králem, Klaudiem, který oznamuje svatbu s Hamletovou matkou, všichni až na Hamleta jsou touto novinkou rozradostněni. V knize se ale první scéna odehrává na cimbuří hradu, kde v noci hlídají strážé, těm se zjeví duch Hamletova otce. Strážé si chtějí s duchem promluvit, ale duch neodpovídá. Zavolají tedy Horatia, který to na ducha zkouší násilím, to mu není nijak platné a duch bez jediného slova zmizí. Horatio se rozhodne zjevení přízraku oznámit truchlícímu Hamletovi, který se rozhodne zkusit štěstí a další noc se za podivným přízrakem vydá.



Další nepřesnost nastává u slavného monologu „být, či nebýt“, zatímco v původní verzi si Hamleta vyslechne Ofélie, která mu následně vrací cennost, kterou od něj dostala, a Hamlet ji vtipně ignoruje a posílá do kláštera, ve filmovém zpracování se scéna nachází v jiném kontextu, Hamleta nikdo neslyší a o kláštere se protagonista zmíní až při divadelní hře na svatbě Klaudia a Gertrudy.

POSLEDNÍ ZÁCHRANA PŘED ZKOUŠKOU

I přes pár podobných nesrovnalostí je film obsahově kvalitní a vypráví hlavní děj patřičně. Co se ale týče poutavosti děje, tam už to slábne... Zatímco kniha se mi četla velmi dobře, byla zábavná a pořád se tam něco dělo, o filmovém zpracování se to říci nedá. Samozřejmě záleží na osobním názoru, ale z mého pohledu se děj vlekl a každou chvíli jsem kontrolovala, kdy skončí. Jako další mínus bych přidala fakt, že pro rychlejší spád děje tvůrci zkracovali monology a dialogy či některé úplně vynechali.

Zkrocení zlé ženy (1967)

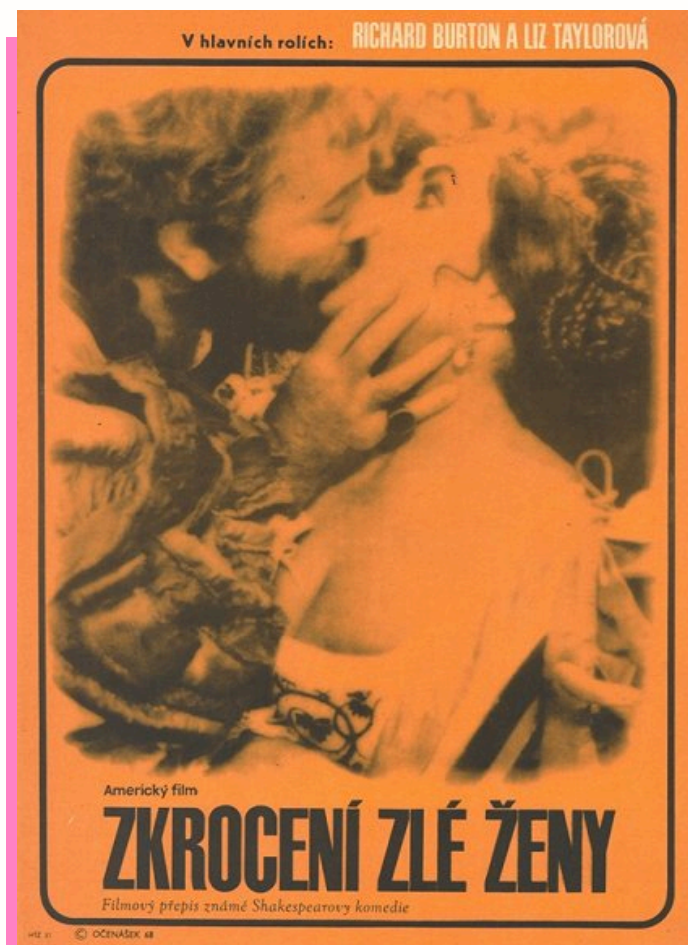
Manželský pár básníků Kateřiny a jejího krotitele Petruchia si zahrál tehdejší manželský pár Elizabeth Taylor a Richard Burton, kteří své role, dle mého názoru, zvládli bravurně a plátno si prakticky ukradli pro sebe.

Jako první postavy vidíme Lucentia a jeho sloužícího Trania, jak přijíždí do města Padova na severu Itálie, což znamená, že tvůrci úplně vynechali předehru. Tam bychom viděli, jak je opilý Sly na rozkaz Lorda přenesen na hrad s cílem prvního z mužů napálit. Lord ho totiž nařídí položit do své postele a řekne všem sloužícím, ať, až se Sly probudí, se k němu chovají jako k Lordovi, který 15 let spal. Když se Sly probudí, nechápe, co se děje, ale po chvílce jim to uvěří. Následně je mu herci zahrána divadelní hra o tom, jak zkrotit zlou ženu. Tím se tedy mění celá kompozice díla.

Hlavní zápletku určitě dobře znáte – Baptista má dvě dcery, ale mladší Bianka se může vdát, teprve až se vdá starší Kateřina, nápadníci Bianky neví, co si počít, a situaci zachraňuje Petruchio, který arogantně praví, že Kateřinu zkrotí. Baptista je z této zprávy nadšen a slíbí Petruchiovi 20 000 korun, když se mu to povede. Zatímco v původní verzi Petruchio dostává svou odměnu až na konci hry, před sázkou, ve filmu mu ji dává na svatbě. V sázce je také menší rozpor a to ten, že původně se Hortensio, Petruchio a Lucentio vsadí o 100 korun, ve filmu ale tuto částku čtyřicetkrát zvýšili.

Je nutno dodat, že tvůrci nešetřili brutalitou a násilím, což podle mě filmu spíše uškodilo, než že by přidalo humoru. Kdybych měla tyto dva snímky porovnat, Zkrocení zlé ženy bylo rozhodně dynamičtější, ani mi tolik nevadilo, jako u Hamleta, zkracování monologů. Myslím si, že ničemu nevádí, ba naopak, kdyby byly dlouhé monology zachovány, už by film nemusel být tak atraktivní.

Co bych ale filmu vytkla, jsou někdy až zbytečně dlouhé scény, kde se Kateřina s Petruchiem hašteří, nic filmu nepřidaly a jen ho prodloužily. Krocení Kateřiny je sice podle originálu, ale o některých scénách se tam jen mluví a tvůrci dospěli k názoru, že určité části vynechají, což nebylo dle mého názoru vůbec nutné.



POSLEDNÍ ZÁCHRANA PŘED ZKOUŠKOU

Četník ze Saint Tropez nebo komisař Juve v roli největšího „skrblíka“

U této filmové adaptace si přijdou na své milovníci francouzských komedií s Louis de Funès, který filmu rozhodně „dodal šťávu“. Na co se ale bohužel nemůžete těšit, je dabing Františka Filipovského, který Harpagona nedaboval. Místo něj se pozice ujal Jiří Krampol.



Lakomec (1980)



Adaptaci v podstatě není co vytknout, snad jen to, že místo 10 000 tolarů měl Harpagon v kase rovnou 30 000 franků. Dále už jen fakt, že si tvůrci některé scény vzali jak se říká „po svém“. Například plán Frosiny, jak Harpagona donutit, aby si nechtěl vzít Marianu, můžeme vidět prostřednictvím scény, která ve hře přímo ukázána není. Zajímavý nápad byla kosmetická úprava scény, kde Harpagon mluví s Valerem o ukradené kase, zatímco Valer mluví o Elise, scéna totiž byla zobrazena jako soud, u kterého byli přítomni všichni služební. Musím opravdu vyzdvihnout, že film je velmi přesnou adaptací originálu a tím pádem bohužel i jediná nejvíce přesná adaptace z tohoto seznamu.

Adaptaci v podstatě není co vytknout, snad jen to, že místo 10 000 tolarů měl Harpagon v kase rovnou 30 000 franků. Dále už jen fakt, že si tvůrci některé scény vzali jak se říká „po svém“. Například plán Frosiny, jak Harpagona donutit, aby si nechtěl vzít Marianu, můžeme vidět prostřednictvím scény, která ve hře přímo ukázána není. Zajímavý nápad byla kosmetická úprava scény, kde Harpagon mluví s Valerem o ukradené kase, zatímco Valer mluví o Elise, scéna totiž byla zobrazena jako soud, u kterého byli přítomni všichni služební. Musím opravdu vyzdvihnout, že film je velmi přesnou adaptací originálu a tím pádem bohužel i jediná nejvíce přesná adaptace z tohoto seznamu.

Děj byl dynamický, ke konci sice trochu zdlouhavý, ale nic, co by se nedalo vydržet. Kostýmy se mi velice líbily, rozhodně byly lepší než ty v Hamletovi. Výborný Louis de Funès filmu dodal tu správnou atmosféru, ale myslím si, že kdyby se v roli Harpagona neobjevil, film by tak atraktivní nebyl.



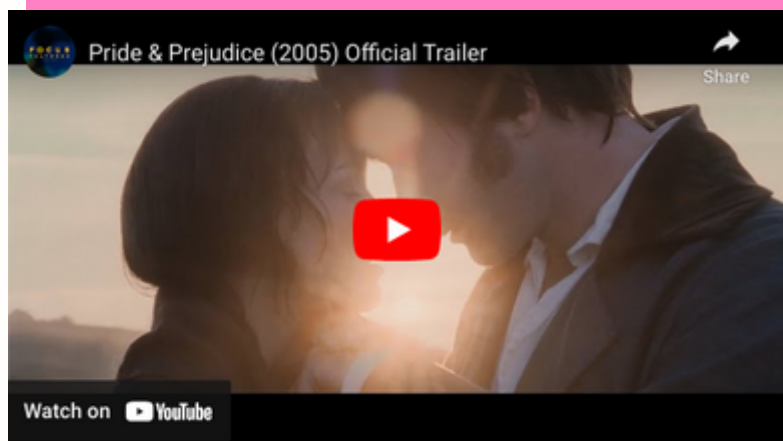
Romantika, která nikdy nezklame

I když bych byla ráda genderově neutrální, následující příběhy zaujmou spíše ženské publikum. Čímž samozřejmě nechci říct, že by je měly číst hlavně dámy, ale pro některé by se mohly jevit jako nudné a v podstatě o ničem. Možná za to může ta romantická složka, možná to, že tam chybí nějaká akční scéna. Ale i tak jsou to příběhy velkého jména a romantickým duším by neměly uniknout.

POSLEDNÍ ZÁCHRANA PŘED ZKOUŠKOU

Pýcha a předsudek (2005)

Klasika Jane Austenové, která by na vašem seznamu rozhodně neměla chybět, vypráví o rodině s pěti dcerami. Jelikož se příběh odehrává v 19. století, snaží se je všechny panovačná paní Bennetová (a že je ve filmu snad ještě víc otravná než v knize) provdat do co nejvíce zámožných rodin. Sice s tím má ze začátku potíže, protože každá dcera je povahově úplně odlišná, ale i tak ji osud hraje do karet. Na půvabný anglický venkov přijíždí zámožný pan Bingley společně se svým přítelem panem Darcym. No a co by paní Bennetová neudělala? Začne mu dohazovat svoji prvorozenou dceru.



A pokud chcete podrobnější recenzi, můžete ji najít v únorovém čísle!

V průběhu toho, jak se všichni soustředí pouze na vztah mezi Bingleym a Jane, Elizabeth a Darcyho (v podání Keirou Knightley a Matthewa Macfadyena) k sobě přitahuje vzájemná nenávisť. Nebo snad láska? Jak se jejich vztah vyvíjí, dozvídáme se pozadí života pana Darcyho, jeho vztahy s ostatními a nebo nejrůznější intriky.

Nesrovnalostem se nevyhneme ale ani u tohoto díla. A byť to jsou jen maličkosti, stále tam jsou. Očekávejte je hlavně ke konci příběhu, ale nijak extra váš rozbor neovlivní.

Anna Karenina (2012)

I přes to, že je to příběh převážně Anny Kareniny, hned na začátku se setkáváme s jejím bratrem, který byl nevěrný své manželce. Anna se snaží je dát zase zpátky dohromady a to se jí nakonec povede. Jediná překážka, kterou zde potká, je důstojník Vronskij (v podobě herce Aarona Taylor-Johnsona). Od něj samotného se očekává, že si vezme Kitty, ale on se mezitím zamiloval do Anny. A ona do něj. Postupem času si Anna uvědomí, co všechno způsobila a se vším se svěří svému manželovi. Manžel ji vezme zpátky, ona však neví, co má dělat – žije s někým, koho nemiluje, a nejradši by se vrátila zpátky k důstojníkovi. To také udělá poté, co zjistí, že je těhotná. Kvůli depresím její život ale končí tragicky, stejně jako celé dílo.

Tady však přichází velké pozor. Kniha má hned několik dějových linií, zatímco film se soustředí převážně na tu Anny Kareniny.

A i když vás možná okouzlí šarm modrých očí důstojníka Vronského, zkoušející už asi tolik ne. U tohoto díla je nutné si dát pozor na hodně detailů, několik linií a je třeba mít na paměti, že 800 stránkový román se těžko nacpe do dvou hodin filmu. Za zmínku samozřejmě také stojí, že je celý film zpracovaný jako divadelní představení.



POSLEDNÍ ZÁCHRANA PŘED ZKOUŠKOU

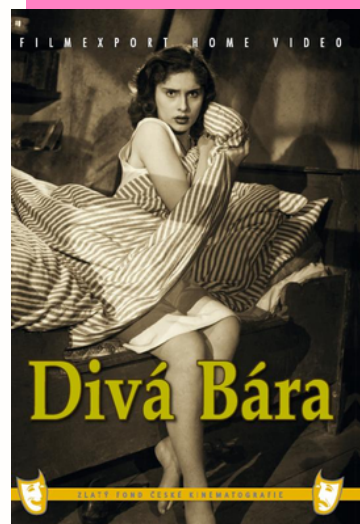
Trochu české klasiky taky neuškodí

I přes to, že je někdy česká literatura u studentů neoblíbená, v seznamu ji prostě a jednoduše mít musíme všichni. Některá díla však nejsou úplně k zahození, a to ani jejich filmová zpracování!

Divá Bára (1949)

Boženu Němcovou si bezpochyby všichni spojíme s Babičkou, ale příběh divé Báry stojí také za pozornost. Bára není úplně typická dívka, která by podlehla všemu, co jí společnost přikazuje. Je průbojná, nerada dělá to, co se jí řekne, a už od pohledu vypadá jako divá (za což nejspíš můžou její tmavé vlasy a velké modré oči). Při bližším zkoumání ale zjistíme, že je milá, hodná a pro ostatní by se rozdala. Jejimi jedinými přáteli jsou Eliška a Jozífek.

Pozorujeme, jak všichni tito tři přátelé dospívají, jaké nástrahy si na ně připravila společnost a čím vším si museli projít. Jenže Bářina povaha se jí stane osudnou – po vymyšleném žertu na vesničany jí to oplatí trestem. Bára musela přespat celou noc v kostnici, ale s tím, jak se ničeho nebojí, to pro ni nic moc nebylo. Z této kostnice ji zachrání myslivec, do kterého je zamilovaná.



Tady opět končí film trochu jinak. V knižní podobě myslivec jenom rozrazí dveře, vezme Báru a později mají veselku. Ve filmu ale kostnice začne hořet, a proto ji myslivec přispěchá na pomoc.

Báječná léta pod psa (1997)

Příběh vypráví s ironií a nadsázkou o osudu jedné české rodiny, která se potýká s problémy v době normalizace. Toto menší autobiografické dílo začíná narozením obyčejného kluka Kvída. Už jeho příchod na svět je snad předsevzetím jeho života – narodí se totiž při divadelní hře, jediné, co ho uklidní, je recitování Shakespeara a v ZOO si raději o zvířatech čte, než aby na ně koukal. Když mu je šest let, přijedou do Česka ruské tanky a celá jeho rodina je nucena se přestěhovat z Prahy do vily na Sázavu.



A jak nám Kvído dospívá, přibývá v životě jeho rodičů (v podání Libuše Šafránkové a Ondřeje Vetchého) více starostí. Jeho otec má aféru s jednou spolupracovnicí z ciziny, jsou nuceni přidat se do strany a později začíná mít i vždy veselý otec deprese. Jak v knize, tak i ve filmu se ho z nich snaží dostat právě Kvído se svou přítelkyní. To se jim však nepovede a všichni si musí počkat až do pádu režimu.

Ve filmu jsou bohužel nějaké nesrovnalosti, na kterých se dá lehce nachytat. Tou největší ze všech je kompozice samotná - ve filmu se díváme jen na příběh jedné rodiny bez jakéhokoliv vypravěče, zatímco v knížce je vypravěčem sám Kvído, který na svá dětská léta vzpomíná v rozhlasovém pořadu. Když ale film doplníte audio knížkou, u maturity by vám mohl postačit.

POSLEDNÍ ZÁCHRANA PŘED ZKOUŠKOU

Satira na odlehčení

Pokud už nic nezvládáte a máte po krk všech dlouhých komplikovaných románů, mám pro vás dobrou zprávu! Následující dílo je nejen krátké na přečtení, ale je zpracováno hned několikrát. A navíc je to příběh tak moc známý, že vám vážně postačí jen film.

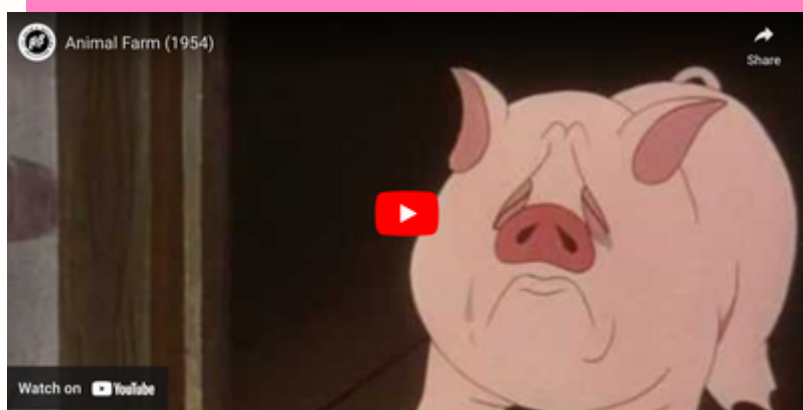
Farma zvířat (1954)

Dnes již známý alegorický příběh o tom, jak si zvířátka hrají na komunismus. Asi tak by se dala shrnout Farma zvířat. Všechno začíná na Pánské farmě, kde se starý Major rozhodne povzbudit ostatní zvířata ke vzpouře. To se samozřejmě povede, lidé jsou vyhnáni a zvířata v čele s Kulichem a Napoleonem na farmě hospodaří sama. Ze začátku to vypadá jako báječný nápad, protože jim farma docela prosperuje a mají se lépe než s lidmi. To by však nemohl přijít další převrat – tentokrát ve vedení.

Napoleon vyžene Kulicha a začínají horší časy. Prasata jsou nadřazenými zvířaty, začínají se chovat jako lidé a mají všechny jejich pravomoci. Všechna přirovnání se zvířaty by vám samozřejmě měla připomínat politickou situaci v Sovětském svazu.

Pokud si myslíte, že nepoznáte úplně všechny metafory, tak nebojte, je to napsané i zfilmované tak, aby to bylo všem jasné.

Což vede samozřejmě k otázce filmu. Je to animák, který má sice příšerný zvuk a nikdo tam moc nemluví, ale adaptace je to věrná. Tedy až na konec, ten se mírně liší a bylo by lepší si ho přečíst v knize.



Ať už stíháte číst nebo ne, důležité je se z toho nezhroutit! Skoro každé dílo se dá zpracovat z jiných zdrojů než je knížka samotná. Ať už si vyberete film, audioknižku nebo divadelní hru, nezapomeňte na to, že ne vždycky se může povést a neobejde se bez změn. Všem maturantům přejeme co největší štěstí nejen u zkoušky samotné, ale také na jejich životní cestě!



JSOU DĚSIVÉ SNY JEN OBYČEJNÉ NOČNÍ MŮRY, NEBO MAJÍ KE SKUTEČNOSTI BLÍŽ, NEŽ BYSTE SI POMYSLELI?

Milí čtenáři, minulý měsíc jsme se vrhli do Směšných lásek, ovšem teď se posuneme někam úplně jinam. Pokud rádi čtete mystické či hororové příběhy a zároveň vás baví slovanská mytologie a rituály spojené s ní, jste tu správně. V tomto díle si totiž představíme poměrně novou knihu jménem Noci Běsů od české autorky Kateřiny Šardické.

Příběh začíná v novodobé slovanské vesnici, kde se stále věří v bohy a vše jde po staru. Všichni se tu navzájem znají, ovšem v každém se nachází nezahojená rána, o které neradi mluví. Před 12 lety se totiž ztratily čtyři děti, Sonja, Tom, Astrid a její malý bratr Max. Nikdo neví, kdo je unesl a kam, a všichni se se ztrátou vyrovnají po svém. Ovšem při kračunu, kdy je podle pověr hranice mezi světem reálným a magickým nejužší, se všichni kromě Maxe vrátí. Jak se do druhého světa dostaly? Jak se z něj vrátily? A proč tu s nimi není i Max? Jako první vyhledají Doru. Holku, která se s nimi také kamarádila, ale tehdy ji neunesli. Během nadcházejících dnů odhalují plno tajemství a jednotlivé díly skládačky do sebe postupně zapadají, byť je každé odhalení děsivější než to předchozí. Astrid navíc trpí halucinacemi. Každou noc má pocit, že ji noční můry zabijí, každá noc je horší a horší. Neustále se ve snech vrací ke vzpomínce na milovaného bratra. Musí ho dostat zpět. Musí se pro něj vrátit. Ovšem je tu jediná otázka – jak?



Hodnocení: Nejsem sice největší fanoušek mystických a fantasy příběhů, ale tahle kniha mě naprosto uchvátila. Byla jsem do ní tak začtená, že jsem se občas zapomněla nadechnout. Už samotný koncept dvou světů mi přijde naprosto skvělý a v tomto nasazení nemám v podstatě žádnou výtku. Jediné, co mě trochu mrzí, je poměrně otevřený konec, který tam sice pasuje, ale úplně to neuspokojilo to, co jsem celou dobu čekala.

Noci běsů bych doporučila naprosto všem, ať už čtete rádi fantasy, horory, detektivky či cokoliv jiného. Myslím, že tato kniha je perfektní jako zabroušení do nového i pro ty, kteří jsou zvyklí číst úplně jiné žánry.



YOU'RE BREAKING UP WITH ME BECAUSE I'M TOO BLONDE?!



Vendy 8/10

Ze začátku jsme vůbec nevěděly, na jaký film budeme dělat tenhle měsíc recenzi. Rozkaz zněl jasně, má to být něco ze školního prostředí k tématu maturity. Jenže z nějakého důvodu nás žádné filmy nenapadaly. A pak se rozsvítila žárovka - Legally Blonde! Sice spíš z prostředí vysokoškolského, ale přijde mi, že je to oblíbený film u spousty studentů. A hlavně nesmírně zábavný!



Myslím si, že ti, kdo film viděli, se mnou budou souhlasit, když řeknu, že je trochu přitažený za vlasy. Elle - studentka prvního ročníku - na místě právníka v opravdovém případě, úplné přiznání Chutney k vraždě nebo třeba celé velké odhalení v soudní síni, to je jen pár věcí, které by se určitě v reálu nestaly. Ale je to pořád jenom film a skoro vždycky se najde něco, co ve snímcích nedává smysl. A když se povznesete nad některé nerealistické scény, tak má film celkem dobré poselství. Přece jenom věřit si a jít si za svým snem je to nejdůležitější, čeho by se měl každý z nás v životě držet.

Tenhle měsíc děláme Legally Blond.

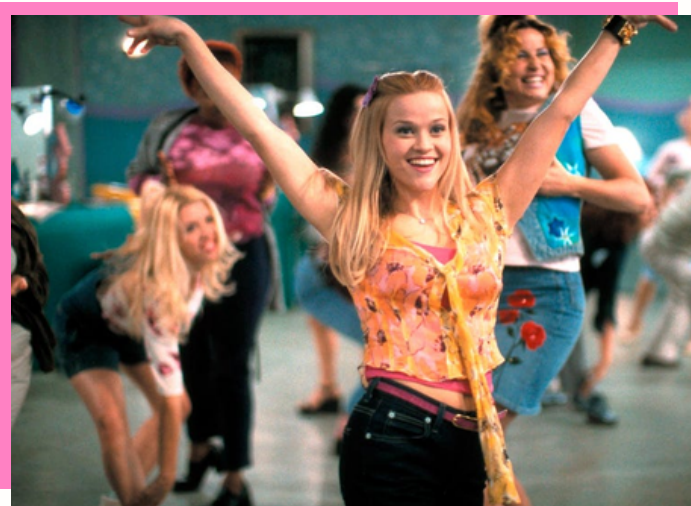
To není otázka mimochodem.

Dobře??? Jako viděla jsem kousek na tiktoku, ale o čem to vlastně je?

Elle je krásná, blond a oblíbená. Její přítel ale prohlásí, že je 'příliš blond' a rozejde se s ní. Aby dokázala, že on ani nikdo jiný nemá pravdu, Elle se rozhodne, že se stůj co stůj dostane na právnickou fakultu Harvardu. Tvrdá práce se jí vyplatí a začíná boj o život, přímo na prestižní vysoké...

Dobře, kouknu na to 😊

Pokud se ti to nebude líbit, zažaluju tě 😬



YOU'RE BREAKING UP WITH ME BECAUSE I'M TOO BLONDE?

<https://vodkaster.telerama.fr/films/le-alle-ou-le-cuisse>

Vlastně se tímhle snímkem trochu vracíme k tradici, protože už jsme tady párkrát měly filmy, u kterých se můžete zastavit, vydechnout a tak trochu se odpojit od vašich momentálních problémů. A to mluvím z vlastní zkušenosti. Když jsem se na něj rozhodla podívat, tak jsem měla spoustu práce a tohle byl pro mě nejjednodušší úkol. A snímek mě tak pohltit, že jsem na chvíli zapomněla na tu horu stresu, která na mě čekala.

Celkově mě film prostě zahřál u srdíčka a tolik jsem se už dlouho u žádného nezasmála. Moji kamarádi o mně už asi ví, že můj nejmíň oblíbený žánr filmů jsou „rom coms“ neboli romantické komedie. Poslední dobou jsem si však některé takové docela oblíbila a Legally Blonde nesmím vynechat! Jsem ráda, že tvůrci nesnížili hlavní hrdinku pouze na romantickou partnerku, ale že z ní byla opravdu sebevědomá postava, která si šla za tím, co chtěla. Spoustu lidí ji ve filmu podceňovalo, protože si mysleli, že není dost chytrá ani dost seriózní na to, aby se dostala na Harvard. Ale nakonec jim všem ukázala, jak se v ní zmýlili. Zkrátka je to skvěle napsaná postava s úžasným vývojem, který se jen tak nevidí

K filmu se určitě ráda zas někdy vrátím, protože jak byl jednoduchý, tak se na něj moc příjemně koukalo. A přiznám se, že by mi teď nevadilo si přidat do šatníku víc růžových kousků ;) Ostatně, už u Barbie jsem si uvědomila, že to není barva slaboty, naopak!



Dája 8/10



Tak jo. Konečně jsem se podívala na Legally Blonde. A docela jsem si to užila.

Reese Witherspoonová jako Elle Woods, titulní ‚pravá blondýna‘, je úžasná. Celý film stojí na jejím charismatu a stojí opravdu pevně. Elle je #girlboss. Ale ne tím otravným způsobem, který je dneska tak populární (hraná Mulan, Damsel s Millie Bobby Brown). Je blondýna, zajímá se o make-up a značkové oblečení a to není prezentované jako něco, co by na sobě měla měnit. Naopak. Je dost chytrá na to, aby se dostala na Harvard, ale to přeci neznamená, že se vzdá své milované růžové image.

YOU'RE BREAKING UP WITH ME BECAUSE I'M TOO BLONDE?

Sledovat ji, jak si postupně uvědomuje, že musí dělat věci kvůli sobě a ne kvůli ostatním, a jak se snaží neztratit samu sebe v soupeřivém světě právníčiny, je inspirující. Film má spád, skvělý soundtrack a úžasné kostýmy. Ty poslední dvě věci bych chtěla obzvláště vypíchnout. Je spoustu filmů se skvělými soundtracky, ale jsou jen dva, které pravidelně poslouchám. Bullet train a Legally Blond. Perfect day od Hoku je perfektní (haha funny), Magic od Black Eyed Peas sedí ve filmu taky úžasně a scénická hudba, kterou dělal Rolfe Kent, je taky skvělá. Fun fact: Tenhle pán skládal i hudbu do Mean Girls, Dextra nebo 17 again.



Jsem si taky docela jistá, že pokud občas vlezete na sociální sítě, tak jste už několik filmových outfitů určitě zahlédli. Růžové letní šaty ze začátku nebo ikonický ‚ohoz‘ ze závěrečného soudu. Některé kostýmy a scény s nimi spojené jsou tak zapsané do pop-kultury, že se na ně odkazuje i dnes, víc jak o dvacet let později. Vzhledem k tomu, že je celý film o souzení lidí na základě jejich vzhledu, tak byly kostýmy a kamera extrémně důležité. A i když to určitě nebylo na oscara, bylo to dost dobré na to, aby to bylo zapamatovatelné. Takže za mě klobouk dolů.

Abych to ukončila: Jasně, tenhle film není #deep a úplně se nedá srovnávat s Oppenheimerem nebo s Killers of the flower moon. Není o opravdové tragédii, ani to není dokonale propracované mistrovské dílo. Je naprosto nestydatě jen komedie, o tom, že dokážete všechno co si usmyslíte, pokud se budete dost snažit. Jenže mě taky zabavil mě lépe než většina filmů, na které jsem se letos koukala, protože to byl jednoduchý příběh sdělený za hodinku a půl. Čehož si vlastně strašně cením.

Takže za mě: #super #urcitekounkuznovu #girlboss



DRAČÍ JEZDCI DO SEDEL!

Říká se, že nejhezčí pohled na svět je ze hřbetu koně, ale co teprve takový drak? Samozřejmě jsme si vědomi, že v reálném světě to asi nebude úplně možné, a přesně proto vznikají hry. Vyzkoušet si díky nim můžete doslova cokoli. A pro ty z vás, kteří už nedočkavě vyhlížejí další sezónu House of the Dragon, by právě hra Century: Age of Ashes mohla posloužit jako taková lehká ochutnávka bitvy plné ohně a zubů.

Century: Age of Ashes je volně dostupná multiplayer hra, které hodně připomíná střílečku, akorát typickou zbraň vyměníte za oheň chrlící monstrum. Hra byla vyvinutá a publikovaná společností Playwing Bordeaux poprvé v roce 2021 a od té doby neustále prochází updaty. Při prvním spuštění hry si projdete krátkým tutoriálem a rychle do prvního boje.



Momentálně je ve hře 9 uzavřených map a na výběr máte z 6 tříd draků, přičemž každý má své specifické schopnosti a vzhled. Ve hře se také nachází battle pass, ze kterého můžete vytěžit jak vzhled upravující proprietu, tak nějakého nového dráčka, a že je jich ve hře dost. Liší se převážně zbarvením, tvar těla však zůstává stejný pro každou třídu. Až na některé výjimky, jako je třeba čínský drak nebo Gryf

Na výběr máte i z několika herních módů, jako jsou například normální 4v4, spoils of war nebo náš oblíbený mód gates of fire, ve kterém prakticky hrajete vlajkovanou. Gameplay by pro nové hráče mohl být trochu složitější záležitost, a proto doporučujeme přenastavit ovládání dle potřeby. Naopak tradiční hráče stříleček asi nepotká nic nového.

Graficky se jedné o celkem kvalitní tvorbu k tomu, že je hra zdarma. Rozhodně vás vtáhne do děje a zvýší adrenalin. Pro nás je velké plus, že můžeme poslouchat hudbu do pozadí, jelikož zvuky nehrají, na rozdíl od jiných stříleček, tak velkou roli. Takže pokud se chcete trochu odreagovat a přenést do jiného světa, Century: Age of Ashes je to pravé ořechové.

NA VLNÁCH ROZHLASU

Nastal květen, měsíc maturit. Měsíc, který každým rokem opakovaně děsí všechny studenty završující studium na střední škole. Ale k maturitním ročníkům patří i poslední zvonění. No a před posledním zvoněním je, docela pochopitelně, předposlední zvonění. A když studenti do školy nastoupí, slyší své první zvonění. Zkrátka a dobře není mnoho dní ve škole, kdy zvonění neslyšíme. Jenže jak je možné, že se školou line ze všech tlapkačů současně? A co teprve rozhlasu na vesnicích? To vše vám dnes objasníme.



Vše začalo roku 1873. Tohoto roku skotský matematik James Clerk Maxwell popsal teoretické fungování šíření elektromagnetických vln. Tři roky poté teorii potvrdil a prakticky dokázal Němec Heinrich Hertz. Také postavil prvního předchůdce antény na přijímání a vysílání rádiových vln. Důležitý byl rok 1893. Tehdy proběhla první demonstrace rádiového spojení, kterým se od roku 1891 zabýval „otec fyziky“ Nikola Tesla. 2 roky na to byla v Rusku zkonstruována první bezdrátová telegrafická stanice. O tento čin se zasloužil Alexandr Stěpanovič Popov. Využil tehdy hromosvodu, který zastával roli antény.

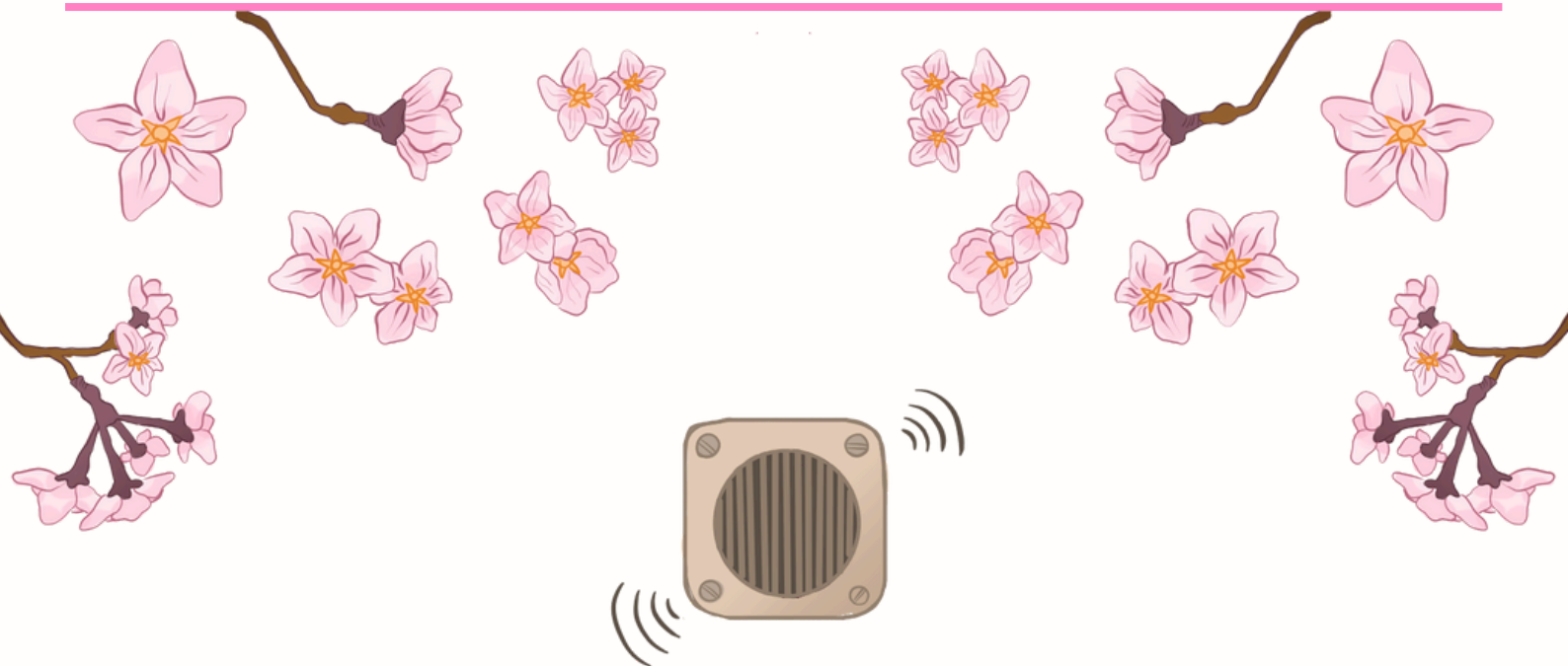
Ani ne rok poté užil koncept jeho vynálezu Ital Guglielmo Marconi kodeslání telegramu na 3 kilometry. Marconi si narozdíl od Popova nechal vynález patentovat, i když byly oba vynálezy prakticky totožné. Marconiho vynález ještě zdokonalil dánský inženýr Valdemar Poulsen. Tím prakticky uzavřel kapitolu telegrafie.

Roku 1910 naplno začala éra rozhlasového vysílání. Zasloužil se za to Lee de Forest, když vtémže roce přenášel rozhlasovým vysíláním zvuk opery Carmen. O dekádu později rozhlas vysílal také výsledky amerických voleb.

V listopadu roku 1922 zahájila vysílání britská společnost BBC a přesně o půl roku později začal vysílat také první rozhlas na evropské pevnině. Šlo o československý Radiojournal. Český rozhlas také vysílal první reportáž z fotbalového utkání pražské Slavie s budapeštskou Hungarií. Posledním důležitým milníkem byl rok 1936. Tehdy proběhl první rozhlasový přenos olympijských her, a to v nacistickém Německu. Po obsazení Československa nacisty nastala tvrdá cenzura rozhlasu a úplný zákaz zahraničních rozhlasových stanic. Tyto restriktce platily až do roku 1945.



NA VLNÁCH ROZHLASU



Rádiový přenos je tvořen signály různých frekvencí, které jsou modulovány na ty elektrické. Tyto signály však mají nízkou frekvenci, a tak nejsou stavěny na to, aby byly šířeny do větších vzdáleností. Proto se pak modulují na signály o podstatně větší frekvenci, tzv. "nosné vlny". K tomu se využívají dva typy modulací - amplitudová (AM) a frekvenční (FM). U amplitudové modulace se mění křivka nosné vlny. Tato úprava je ale náchylnější na rušení výboji atmosférické elektřiny, jiskření rozvodů nebo provoz vozidel, tímto při přenosu dochází k tzv. šumu. Na druhou stranu tento přenos může být rychlejší. Při frekvenční (kmotočtové) modulaci se přeměňují samotné frekvenční vlny. Tato přeměna má za výhodu to, že není tak náchylná na nejrůznější rušení.



Tyto signály pak zachytí rádiový vysílač, který je změněn na elektromagnetický signál (rádiové vlny). Ten už je následně zachycen rádiovým přijímačem, který nám umožňuje poslouchat vysílaný obsah.

Tento princip byl však používán ve starších dobách. Dnes se používá buď družicové vysílání, kde je rádiový vysílač na umělé družici Země. To umožňuje pokrytí rozsáhlé plochy za pomoci jen jednoho satelitu. Anebo jednoduše digitální vysílání.



U nás na škole je zvuk přenášen po kabelech, a tak použití tohoto rádiového přenosu vůbec není potřeba.

VZPOMÍNKY NÁM ZŮSTÁVAJÍ

Jak na maturitní třídy vzpomínají třídní učitelé?



VZPOMÍNKY NÁM ZŮSTÁVAJÍ

Maturity se blíží nezadržitelnou rychlostí a, jak je zvykem, před zkouškami nastává takzvaný svatý týden, který startuje poslední zvonění. Našim maturantům již naposledy zazvonilo a brzy se z naší školy rozletí do světa. Jak na ně ale vzpomínají učitelé, kteří s nimi byli od jejich samých začátků?

Paní profesorka Hudcová o třídě 6A6:

Už na adaptačním kurzu v Baldovci jsem měla tušení, že moje třída bude pedagogickou výzvou a další společně strávené roky mé tušení potvrdily. Stmelit třicet individualit se mi nepodařilo. Doufám, že si všichni studenti odnesou nejen potřebné znalosti, ale také vzpomínky na puchýře z výstupu na Radhošť, na kapry v Milovském rybníce, na ztrátu části skupiny na hřebenu Jeseníků i na úprk před bouřkou na Dlouhých stráních. Stejně jako na nezapomenutelný York i na "jeminkote branku", na plavbu po Temži a na zpěv u ohně a poznávání krás Posázaví.



Nikdy nezapomenu, jak nejmenovaný student 6A6, kterého všichni znáte, protože se pravidelně podepisoval na tabuli ve třídách, popsal výuku na gymnáziu "...dataprotektor nefunguje, studenti nepíší a laboratoř vyhořela..." a pobavil nebo šokoval účastníky reflektivního semináře. Také si vždy, když uvidím bonbony Vexta, vzpomenu na svou snahu přimět aktéry této výzdoby třídy k nápravě...

Vzkaz a přání mé třídě? Přeji hlavně zdraví, pozitivní mysl a velkou dávku štěstí. Mám vás ráda GIBÍSCI.



Paní profesorka Hodinková o třídě 4A4:

Třída si bohužel začátek studia na našem gymnáziu moc neužila. V září doznívala první vlna covidu a nikdo nevěděl, co bude dál. Takže adapták byl jen jednodenní, ale i to stačilo k poznání, že mám před sebou početnou skupinu zajímavých mladých lidí. Bylo jich 34 a v téměř plném počtu to zvládli až do konce studia. Covid ovšem tehdy zase nabral na síle a v říjnu jsme zůstali všichni doma na distanční výuce. První společné zážitky tak vznikaly na dálku a ani pro mě jako třídní tahle situace nebyla lehká. Dodnes si u některých pamatuji jejich profilové obrázky, za kterými se v hodinách matematiky schovávali. Konec roku už byl lepší, vydali jsme se na výlet i společný mezitřídní piknik, potřeba sociálních kontaktů byla veliká.

Druhý ročník už byl lepší, konečně připomínal klasická studentská léta, se všemi radostmi i starostmi. Někdy to byla trochu divočina, ale to už tak ve druháku bývá. Upevňovaly se vztahy ve třídě, ale i s kantory, které předtím řadu měsíců znali jen na dálku. A co si budeme říkat, kouzlo své učitelské osobnosti naplno uplatníte jen při osobním kontaktu 😊 Co jsem nejvíc oceňovala na své třídě, bylo nadšení do všeho se zapojit a všeho se účastnit, ať už pečení nebo turnajů na sportovních dnech.

VZPOMÍNKY NÁM ZŮSTÁVAJÍ

Ale nejvíc se vydařil třeták. Studenti se mohli účastnit všech školních akcí, exkurzí i sportovních soutěží a kurzů. A vrhli se do toho s nadšením, někteří takto na školních akcích strávili dohromady několik týdnů ze školního roku. Tak nějak se domnívám, že jim poznatky z těchto akcí zůstaly v paměti pevněji než parametrická rovnice přímky 😊 Byl to relativně bezstarostný rok, maturita ještě daleko.



Čtvrtý ročník již byl poznamenán blížícím se koncem studia. Přibyla spousta práce do školy, požadavky a nároky na studenty se zvyšovaly, tempo postupně gradovalo. Ale i tak během roku zbyl čas si užít několik akcí – výjezd do Prahy, stužkovací večírek i maturitní ples. A opět to bylo jejich nadšení, schopnost domluvit se a zorganizovat parádní akce, díky kterým všechno klaplo a vydařilo se.

A co bude dál? Teď už je před nimi ta největší výzva, které dosud během studia čelili, a pak už vzhůru do dalšího života. Snad jsme jim my tady ve škole dali solidní základy, snad si od nás vzali inspiraci, snad si něco vzali i ode mně. Budou mi moc chybět.

Všem jim přeju spoustu štěstí, ať se splní jejich sny a přání a vedou spokojený život. Vždycky je ráda uvidím nebo o nich uslyším.



VZPOMÍNKY NÁM ZŮSTÁVAJÍ

Paní profesorka Špetíková o třídě 6Š6:



Co je důležité, je očím neviditelné - a mnohdy nesdělitelné. A tak můj vzkaz bude stručný: milá třídó, mám Vás všechny ráda.



Paní profesorka Hencová o třídě 8A8:

Začátky našeho soužití byly speciální. Hned od začátku. Jsme asi jedna z mála tříd, které měly adaptační kurz už v srpnu, takže i s koupáním. Samozřejmě všem chvíli trvalo, než si na sebe zvykli. Brzy ale pochopili, že jsou originální a že s tím nic nenadělají 😊

Nevím, jestli dovedu ze vzpomínek vybrat jednu. Vzpomínám moc ráda na výlety a společné exkurze. A ovšem i stužkovací večírek byl nezapomenutelný, na něm jsme si připomněli i řadu veselých historek, které ale nebudu zveřejňovat...

Kdybych měla hodnotit společné roky, tak teď už jen pozitivně. Asi bylo i pár krušných chvil (a rád mi je na stužkováku připomněli :-)), ale já si naštěstí tyhle věci moc dlouho nepamatuji. Je zajímavé sledovat, jak děti nastoupí v primě a mění se Vám před očima... Ve fajn lidi, milé, přátelské, slušné a vzdělané. Budou nám určitě chybět. Byla to moje první třída, se kterou jsem strávila celých osm let, a na tu se nezapomíná! Doufám, že i oni budou na toto období rádi vzpomínat.



A vzkaz pro třídu? Já věřím, že jim vlastně nic říkat nemusím, oni vědí... Ale pokud něco, tak snad jen toto: Chtěla bych jim vzkázat, že jim věřím... Věřím, že to všechno zvládnou a uspějí nejen u maturity, ale i v životě.

Maturantům samozřejmě jménem redakce přejeme hodně štěstí u maturit a mnoho zdarů v budoucích letech.

Všem maturantům přejeme

HODNĚ ŠTĚSTÍ!



KE HVĚZDÁM

Tým českých středoškoláků, mezi nimi i dva naši studenti, Boris Brovkin a Simon Klinga, si z finále Conrad challenge v USA odvezli hned dvě ceny.

V očích studenta se tento úspěch může zdát naprosto nedosažitelným cílem, ale s dostatkem snahy se může cesta k němu zdát kratší než let do Ameriky.

O soutěže jako takové není na GYBY nouze, ale tu, která perfektně odpovídá vašim dovednostem, může být těžká najít.

A protože (ani, například) kosmonautika není obor, který by naše gymnázium nabízelo, o radu jsme požádali Simona:

„Když chce člověk něco dělat, je důležité nečekat, ale fakt aktivně vyhledávat. A kdybych měl vyloženě doporučit databáze mimoškolních aktivit, stránky Pro Středoškoláky a Bud' Aktivní jsou opravdu super, tam jsou desítky, možná i stovky projektů, do kterých se dá zapojit.“

Vyplatí se i se vyptávat, ať už učitelů, nebo vedoucích vkroužcích. Ostatně i sám pan ředitel připomíná, že škola vás má jen nasměrovat a bude s radostí podporovat i projekty, které sni přímo nesouvisí.

Samozřejmě se velké projekty neobejdou bez jistých obětí. Taková věc zabere spoustu času. Stojí to vůbec za to?

Na to nám odpověděl Boris:

„Co se týče času... Musím si dopsat 11 testů, ale s tím si poradím. Ale když jsem na tom projektu pracoval, tak jsem seděl v klídku doma nebo jsme něco tiskli ve FabLabu, sestavovali modely a tak dále. Ono to nebere čas od učení, ale spíš volný čas, co by člověk strávil třeba smobilem. Nepřipadal jsem si vystresovaný, nebo časově vytížený. Jasně, v Americe byl trochu stres, ale kromě toho finále jsme celou dobu pracovali v klidu.“

Studentům bych poradil, aby se toho nebáli. I když to nevyjde, tak pořád mám to, co jsme se během toho skoro roku naučil: týmovou spolupráci, 3D modelování, 3D tisk... Americe jsem si navíc zlepšil angličtinu, komunikační schopnosti, prezentační schopnosti, díky tomu jsme zvítězili v kategorii prezentace.“



QR kódy:
Pro Středoškoláky
a Bud' aktivní



Takže nemějte strach a objevujte aktivity i mimo školní lavici. Věnujte se tomu, co vás baví a miřte ke hvězdám!

MADRID? PAŘÍŽ?... PROČ NE PRAHA!

Vážení čtenáři, chtěli jste někdy rozvinout svoji španělštinu či francouzštinu? A nechcete se vydávat za hranice Česka? Tak proč nevyrazit do Prahy? Za tímto účelem se studenti 1A4 vypravili do našeho hlavního města.

Vive La Prague! 

Francouzská skupina pod vedením paní profesorky Toop se setkala v 7:20 ve vestibulu brněnského hlavního nádraží a následně se vydala dobrovolně do Prahy za účelem zlepšit své znalosti francouzštiny. Díky Bohu cestu vlakem a hlavní nádraží v Praze jsme přežili a jako by toho už tak nebylo dost, tak jsme se vydali k francouzskému institutu v Praze. Kde jsme byli rozděleni na dvě skupiny podle výkonnosti, tedy jak řekla paní profesorka Toop: "Na šikovné a roztomilé".



Většina z nás měla obavy, co se bude dít dále. Byli jsme odvedeni do různých místností, kde nás již očekávali francouzští mluvčí. Strach byl zbytečný, jelikož všichni zde byli milí a rozuměli tomu, že máme za sebou sotva rok pro nás cizího jazyka.

Skupinka Šikovných byla hned uchválena, jak rychle rodilá mluvčí mluví a jak plyně se nejen představila, ale i hned popohnala naše žáky, aby také něco o sobě řekli. I když to ze začátku vypadalo složitě, francouzštináři vše zvládli. Kromě mluvení se i psalo, například pohlednice z různých známých míst, kam se můžeme ve Francii podívat. Následovalo čtení komiksu a vyplnění pracovního listu, vše se nakonec zvládlo a za odměnu se směli studenti vrátit zpět do Brna.



Za to skupinka Roztomilých se učila státy a bavila se o klišé, která kolují všude po světě. Třeba to, že jediné město ve Francii je Paříž, či dokonce správný Francouz nosí pouze baret a pruhované tričko. Následně jsme se dozvěděli, co takový správný Francouz jí a jak to vůbec vyslovit. Po několika hrách, kde jsme poznávali různé francouzsky mluvící osobnosti a přiřazovali je ke státům, jsme byli odvedeni opět dolů.

Zde jsme se znovu setkali s naší druhou skupinkou a plni francouzského jazyka tak na rok dopředu, jsme vyšli směr Václavské náměstí.



MADRID? PAŘÍŽ?... PROČ NE PRAHA!

Španělská Praha

Po dvou hodinách spánku se sešla španělská sekce 1A4 ve vestibulu hlavního nádraží Brno, plni energie a s patnácti minutovým zpožděním vyrazili směr Praha. Po příjezdu a krátkém bloudění pomocí Google maps, nakonec naši španělštináři dorazili před budovu španělského institutu. Za nedlouho je vyzvedla rodilá Španělka v červených šatech a zavedla je dovnitř.

Nejdřív je vzala do sklepení, kde je bohužel nezavřela, ale řekla jim, ať si odloží věci a poté vyjdou zpět do hlavního sálu v přízemí. V tom na ně čekala ona sama, zpěvačka, kytarista a kachonista. Následovalo krátké popsání celého programu, menší shrnutí historie španělské kultury a významných španělských umělců, které následovaly čtyři klasické flamencové (něco jako pro Čechy folkové) písně, mezi kterými jednotliví muzikanti popisovali své hudební nástroje a tanečnice předvedla pár základních španělských technik.

Po tomto představení byli španělštináři rozděleni na tři skupiny a posláni do tří různých místností: zelená, kde se učili o oficiálních jazycích Španělska, dokonce si zkusili překládat z baskečtiny do češtiny a nakonec hovořili o významných místech a památkách a jejich umístění na mapě. Ve druhé, červené na ně čekali již zmínění muzikanti. Zkoušeli si zde hrát na kachon, společně s kytaristou zpívali dohromady krátké úryvky z písní a učili se o nejznámějších španělských muzikantech, jako třeba Paco de Lucía. V poslední, modré místnosti, čekala tanečnice. Jak už bylo zmíněno, byla to rodilá Španělka, ale až teď tato skutečnost vyšla opravdu najevo



MADRID? PAŘÍŽ?... PROČ NE PRAHA!

Společné znovu shledání

Po dokončení workshopu se konal sraz na Václavském náměstí, kde se setkaly obě dvě skupiny. Zde jsme se mohli podělit o naše nadšené nebo traumatické prožitky z workshopů. Následoval rozchod na prohlídku města a oběd.

A znovu jsme byli zavedeni na hlavní nádraží, odkud pokračovala naše společná cesta zpět do Brna, někteří ji prospali vyčerpaní po učení se nové slovní zásobě, jiní ji trávili sledováním českých pohádek a někteří s nádhernou myšlenkou na pěkný víkend, který následoval hned po konci akce.

Každopádně workshopy v Praze se povedly a užili jsem si je. A i když pro některé z nás je náš nový cizí jazyk výzvou, tak zábava určitě byla. A jako třída 1A4 doufáme, že jsme v hlavním městě zařídili pěknou reprezentaci naší školy.



BASKETBAL NA GYBY

Milí čtenáři, vítajte zpět u rubriky Hobby našeho Gyby, kde zkusíme různé kroužky na naší škole místo vás. V tomto čísle jsme se byli podívat na basketbalový kroužek profesora Mráčka, který probíhá každé úterý v 15 hodin. Tak se honem převléct do dresů, rozházet se a jde se na to!

Celý trénink začal rozcvičkou. V rozcvičce jsme se nejen rozdriblovali, ale také jsme na rozběhání dělali dvojtakty. Pokračovali jsme cvičením na postřeh, což zahrnovalo vyhození míče z autu a útok toho, který míč chytil. Po několika dalších taktických cvičeních na střelbu a běh přišla samotná hra. Standardně se hraje 5 na 5, ale nás bylo dohromady 6, takže jsme si zahráli 3 na 3. Je nutné podotknout, že i když jsou členové tohoto kroužku začátečníci, dařilo se jim skvěle!

V úterý 30. 4. se dokonce holky zúčastnily basketbalového turnaje, kde se umístily druhé! Moc jim k výkonu gratulujeme, bylo na nich vidět, že si to užívají a daly do toho vše, co v nich bylo. Celá atmosféra byla plná adrenalinu, ale i přes to měly na obličejích úsměvy! :)



A na závěr jsme si pro vás připravily 2 pohledy přímo do kroužku.

Z pohledu hráče:

Musím říct, že mi bylo ctí si znovu zahrát, protože jsem basketbal hrála dlouho závodně, ale teď se k němu sotva dostanu. Bylo moc fajn se cítit součástí týmu, i když jsme se s některými vůbec dříve neviděli. V mém dřívějším týmu to tak vůbec nebylo, atmosféra zde byla velice přívětivá. Myslím, že tento kroužek je ideální jak pro ty, kteří už basketbal někdy hráli, ale nemají kde, i pro ty, kteří basketbal nikdy dříve nehráli, ale vždy si to chtěli zkusit.

Z pohledu diváka:

Ve všech zájmových kroužcích je nejdůležitější dobrá parta. Můžete například milovat basketbal, ale pokud se na vás každý trénink někdo povyšuje, tak u toho stejně nevydržíte. Nedá se říct, že jsem expert na basket, ale z toho, co jsme viděli, mi bylo jasné, že tady dobrý kolektiv je. Z pana profesora Mráčka láska k basketu doslova číší a všichni víme, že nejlíp naučíte to, co sami máte rádi. Všichni vypadali spokojeně a uvolněně, a to od začátku do konce.



KRÁLÍCI I ZAJÍCI : MALÍ SPOLEČNÍCI S VELKÝM SRDCEM

Králíci jsou velmi fascinujícími zvířaty, která nás dokážou překvapit svým chováním, fyzickou zdatností a společenskou povahou. Společně se podíváme na zajímavá fakta, která by měl znát každý, kdo si chce králíka pořídit. Zatímco králíci a zajíci jsou dvě velmi rozdílná zvířata, ve své symbolice se hodně často míší dohromady, řeč bude tedy o obou z nich.

Velikonoce už sice byly, ale symbol zajíce je spojován s celým jarním obdobím díky jejich hojné plodnosti, což je činí přirozeným symbolem nového života a obnovy, které jaro přináší. Díky tomuto faktu byli zajíci spojováni s jarními festivaly už v prehistorických a starověkých kulturách. Také bývali spojováni s germánskou bohyní jara a plodnosti, Éostre, jež měla údajně jako společníka zajíce. Toto spojení bylo později adaptováno a transformováno v křesťanském kontextu, kde se Velikonoce staly oslavou zmrtvýchvstání Ježíše Krista, další forma obnovy a nového života.



Symbol zajíce se postupně proměnil v králíka, nejspíš kvůli podobnosti mezi oběma zvířaty a tomu, že s králíkem přicházeli lidé do kontaktu snadněji. Králík jako mezinárodní velikonoční symbol byl představen až prostřednictvím německých přistěhovalců v Americe, kteří s sebou přinesli legendy o "Osterhase" - zajíci (nebo také králíkovi), který na Velikonoce nosí dětem vejce.

A i když se králíci a zajíci v populární kultuře často zaměňují, je nutné poukázat na jejich důležité rozdíly, a to jak v anatomii, tak v chování. Nejlepší způsob, jak je na první pohled rozeznat, je skrze uši, jelikož zajíci mají obecně mnohem delší než králíci a také mají na jejich špičce černé zbarvení srsti. Dalším poznávacím faktorem jsou delší nohy zajíců, adaptované pro rychlý běh v otevřených krajinách. Zajíci jsou obecně větší a mají protáhlejší tělo, zatímco králíci jsou kompaktnější a zaoblenější.

Dále se odlišují svým chováním, zatímco králíci jsou vysoce sociální zvířata, která žijí ve skupinách a vytvářejí komplexní systémy nor, zajíci naopak většinou žijí osaměle, ačkoli se dočasně sdružují v období páření, nebo když je omezená dostupnost potravy. Mají i rozdílné obranné strategie, zatímco králíci se při ohrožení skrývají ve svých norách, zajíci spoléhají na svou schopnost být rychlí a vytrvalí v běhu, aby unikli predátorům.



KRÁLÍCI I ZAJÍCI : MALÝ SPOLEČNÍCI S VELKÝM SRDCEM

Liší se i rozením mláďat, mláďata králíků se rodí slepá, holá a zcela závislá na matce, naproti tomu mláďata zajíců jsou plně osrstěná, s otevřenýma očima, a jsou schopna se brzy po narození pohybovat. Králíci mohou mít až pět vrhů za rok s pěti až osmi mláďaty, zajíc má naopak méně potomků, obvykle jedno až čtyři za rok.

A nakonec i barvou srsti. Zajíci mohou měnit barvu srsti podle ročního období (například bělavá v zimě pro lepší maskování ve sněhu), zatímco králíci mají celoročně stejnou barvu.

Tato odlišení ukazují, jak se králíci a zajíci přizpůsobili různým ekologickým podmínkám, což vedlo k rozvoji výrazně odlišných vlastností a chování.

Dále ze světa králíků, málokdo ví, že i přes jeho kratší nožky může dosáhnout rychlosti až 56 km/h! Navíc dobře vidí na dálku, což jim pomáhá včas zpozorovat přicházející nebezpečí, i když jejich zrak na blízko není tak dobrý, což může vyvolat strach z náhlých pohybů.



Králíci mají též několik způsobů, jak nám sdělit, co cítí. Jakmile se králík cítí ohrožený, stáhne uši a přitiskne se k zemi, čímž se snaží minimalizovat svoji viditelnost. Na druhou stranu, agresivní nebo naštvaný králík začne prskat. Pokud však králík začne dělat rychlé běhy s výskoky a otočkami, můžete si být jistí, že je to znak štěstí a spokojenosti.

Králíci jsou nádherní společníci, kteří nám mohou nabídnout lásku a přátelství. Jejich chování a zvyky nám přinášejí nejen radost, ale i zajímavé poznatky o tomto zajímavém živočišném druhu. Pokud uvažujete o králíkově jako o novém členovi rodiny, pamatujte na to, že ačkoliv jsou to čistotná zvířata, stále potřebují vaši péči a pozornost, aby byli šťastní a zdraví.



FÉNIXOVA HÁDANKA

Jak dobře znáte své učitele? Fénix vám i do tohoto čísla přichystal krátký rozhovor s profesorem či profesorkou, v tom následujícím prozradí správné řešení. Pro všechny, kteří v minulém čísle hádali, je tady odpověď. Náš minulý rozhovor nám poskytla paní profesorka Žáková! Uhodnete, kdo se za hádankou ukrývá dnes? Pro svůj typ hlasujte v odkazu pod hádankou.

Jaké bylo Vaše vysněné povolání, když jste byl/a menší?

Nejdřív architekt/ka, potom bylinkář/ka a potom, asi od sexty nebo septimy, jednoznačně učitel/ka.

Jaká je Vaše oblíbená volnočasová aktivita?

Nejvíce času trávím flákáním se na internetu, ale snažím se to odnaučit. A potom asi hraní počítačových a deskových her.

Jaké jsou Vaše tři typické vlastnosti?

Rád bych řekl/a, že ohleduplnost, potom také preciznost, protože třeba potřebuji věci nazývat správnými jmény, a také humor, jestli to jde označit jako vlastnost.

Jaké je Vaše učitelské motto?

Řídím se mottem, které mi předala jedna pedagožka na univerzitě. Říkala: „Pokud se učitel nesnaží, aby ho jeho studenti překonali, tak to dělá špatně.“

Jaké předměty jste ve škole neměl/a rád/a?

Byly předměty, které mi nešly nebo jsem z nich neměl/a úplně dobré známky, ale konceptuálně mě bavily všechny. Já jsem chtěl/a třeba vědět, jak věci fyzikálně fungují a aby mi i třeba ta matematika šla, ale prostě jsem z toho i tak měl/a trojky, protože ne vždy se mi to podařilo úplně pochopit.

Jakou nejhorší chybu podle Vás může student udělat?

Neuvědomit si, že to vzdělávání je tu pro ně. Musí si uvědomit, že ty známky nezískává kvůli vyučujícím, rodičům nebo čemukoliv jinému, ale že to vzdělání získává sám pro sebe.

Jakému zvířeti se podle Vás nejvíce podobáte a proč?

Asi nějakému ptáčku, třeba dlaskovi. Ten je takový pěkně barevný... a má velký zobák!

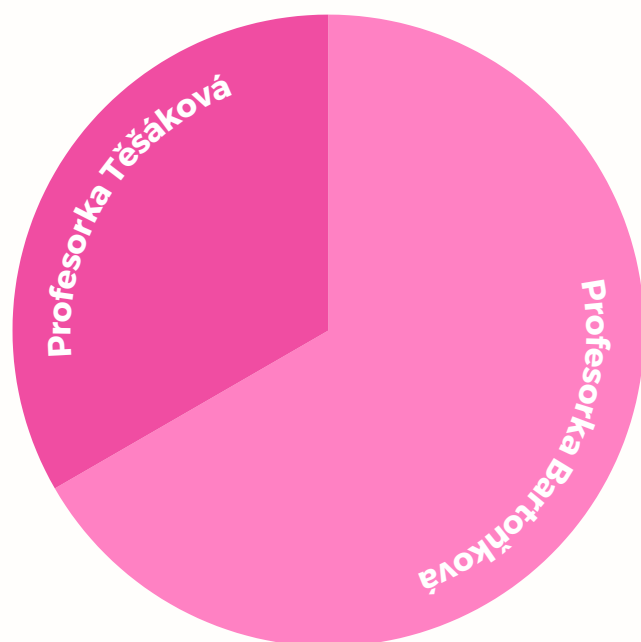
Jaký způsob učení byste doporučil/a svým studentům?

Hrát si na učitele a zkoušet naučit spolužáky. Nebo si představit, kdyby se mě někdo zeptal, jak něco funguje, a zkusit mu to vysvětlit, protože teprve tehdy, pokud to člověk dokáže vysvětlit, tak ví, že to chápe úplně.

Výše jsou výsledky z minulé hádanky! Studenty a profesory, kteří hádanku uhádli, zařadíme do losování o malou cenu :) Z minulého čísla bohužel nemáme žádného výherce. Tak třeba příště. Hodně štěstí!

HÁDEJTE!

<https://forms.office.com/e/mp6n2e9Xzp>



Téma

Eliška Pokojová
Daniela Hoření
Tereza Tvarůžková

Naši předkové

Vanda Černošek
Naděžda Afanasyeva

Recenze

Vendula Cvrkalová
Daniela Hoření
Julie Keřkovská

Co se stalo

Tomáš Dvořák
Daniela Hoření
Leo Zeman

Zvířecí kaleidoskop

Marie Vičarová

Tichá pošta

Natálie Morávková
Kristýna Nečková

Myslím, tedy jsem

Zuzana Řezníčková

Pojďme si zahrát

Barbora Kouřilová

Co se za lavicí nenaučí

Kristián Both
Jiří Fadrný

Fénixova hádanka

Eliška Pokojová

Grafika

Vendula Cvrkalová
Teodor Politzer
Běla Zemanová
Matouš Hobza
Šárka Skorkovská

Kukátko

Kristýna Hošková

Netflixový souboj

Kristýna Nečková
Šárka skorkovká

Co jsou zač

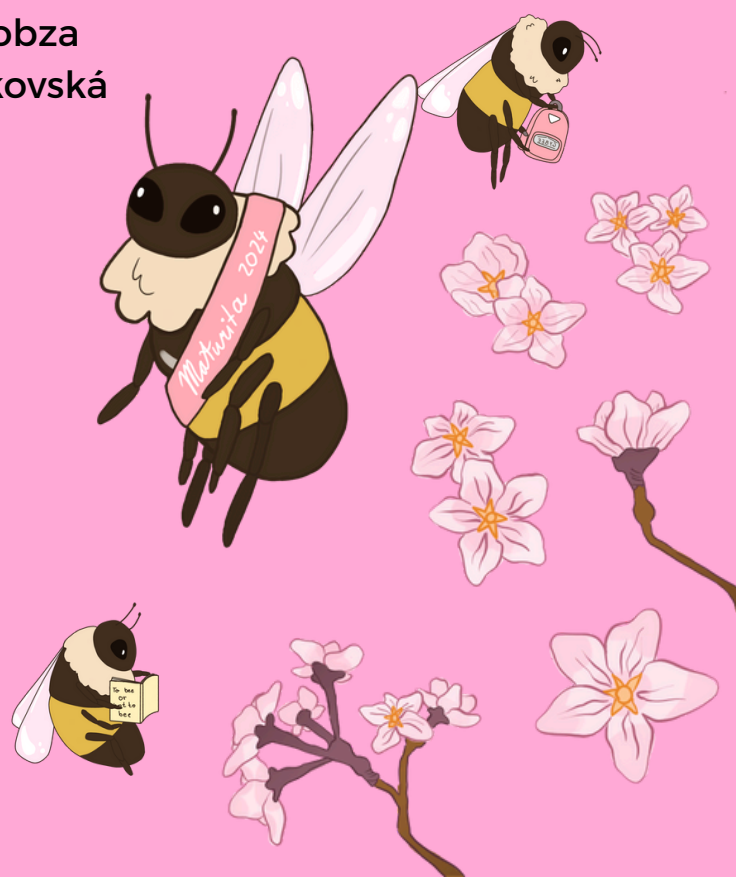
Tomáš Dvořák
Julie Keřkovská

Hobby našeho GYBY

Vanda Černošek
Daniela Hoření

Ilustrace

Barbora Kouřilová
Leo Zeman





Děkujeme za přečtení
- Redakce školního časopisu

**GYBY**